

1) Вышинский С. Онтологические дискурсы *philosophia perennis*. К проблеме соотношения / С. Вышинский // Традиція і традиціоналізм. Альманах (2016–2017). – Вінниця: Нілан-ЛТД, 2017. – С. 5-18.

2) Гудрик-Кларк Н. Оккультные корни нацизма. Тайные арийские культы и их влияние на нацистскую идеологию / Н. Гудрик-Кларк. – СПб.: Евразия, 1993. – 244 с.

3) Кондратьев А. Религиозно-философские идеи движения фёлькиш: дис. кандидата философских наук: 09.00.13 / Андрей Викторович Кондратьев. – М., 2009. – 192 с.

4) Мероз Л. Рене Генон. Премудрость посвящения / Л. Мероз; [пер. с франц. Н. Н. Зубков]. – М.: Энигма, 2013. – 240 с.

5) Михайлов О. Пленник культуры (О Д. С. Мережковском и его романах) / О. Н. Михайлов // Мережковский Д. Собрание сочинений в четырех томах. – М.: Правда, 1990. – Т. 1. – С. 3-22.

6) Сэдджвик М. Наперекор современному миру: Традиционализм и тайная интеллектуальная история XX века / М. Сэдджвик; [пер. с англ. М. Маршак и А. Лазарев]. – М.: Новое литературное обозрение, 2014. – 536 с.

7) Ханеграаф В. Западный эзотеризм. Путеводитель для запутавшихся / В. Ханеграаф; [пер. с англ. Е. Зори]. – М.: Центр книги Рудомино, 2016. – 256 с.

Гегелівська модель історії філософії: можливість національних мотивів

Даніїл Тидинян

Національний університет «Києво-Могилянська академія» (Київ)

1. Нині, у ХХІ столітті відбуваються процеси переосмислення минулого, наприклад, з'являється велика кількість публікацій, статей, де головною проблемою є саме поняття філософії, відбуваються спроби переінтерпретації цього. Так само виникають питання щодо історії філософії, у який спосіб її слід вивчати, класифікувати, викладати. Існують два головні підходи до викла-

дання: історія філософії як єдина безперервна система, якою її бачив Георг Вільгельм Фрідріх Гегель, і якою вона викладалася після нього, й історія філософій, різноманіття традицій, ідей, яких пропонують розглядати безвідносно до минулого, автентичні, самодостатні, національні студії.

2. Мета даної роботи є обґрунтування конструктивності системи історії філософії Г. Гегеля, наведення конкретних прикладів взаємопов'язаності філософських процесів, що відбувалися в минулому та відбуваються в сучасності, тим самим продемонструвавши неможливість автентичних національних філософій.

3. Першою тезою є те, що всі філософські процеси пов'язані між собою, кожне явище, кожна ідея та концепція бере свій початок із минулого, якоїсь із минулих філософських традицій. Історико-філософський процес є безперервним, усе, що ми маємо сьогодні, є насправді результатом праць, спадком минулих поколінь. Прикладом, що ілюструє дану тезу, є український мовознавець, філософ мови Олександр Опанасович Потебня, який у третій главі своєї праці «Думка й мова» прямо покликався на Вільгельма Гумбольдта, а також піддавав аналізу та критиці його головні ідеї, але одночасно неодноразово його возвеличував, називаючи великим мислителем, оскільки перейняв певні концепції Г. Гегеля [Потебня 1993, с. 25-39].

4. Наступна теза полягає в тому, що нині дуже складно, фактично неможливо віднайти країну, регіон, де б панувала абсолютно автентична, національна думка без зовнішніх втручань. Зараз, у ХХІ столітті, між державами, континентами існує досить тісний контакт, вони переймають один від одного філософський, культурний досвід, аналізують його та вдосконалюють відповідно до їхніх реалій. Завжди між думками, концепціями існує зв'язок, єдина система, що пояснює, звідки дані ідеї беруть свій початок. Прикладом, який, хоч і не стосується філософії, але яскраво показує, наскільки поширеними та визнаними можуть ставати певні концепції, що їх приймають на тисячу років далеко за межами їхнього виникнення, є латинський переклад арабського магічного трактату «Пікатрикс». Тут фактично перемішались абсолютно протилежні світогляди, у результаті чого майже вся теоретична частина даного трактату була перекручена. Але, незважаючи на це, на латинську версію «Пікатриксу» майже відкрито покликалися відомі маги

епохи Відродження – Марсilio Фічіно, Джованні Піко, Джордано Бруно та ін., від них ця традиція доходить до європейської алхімії, магії XVIII-XX століть, і до сьогодні, що в результаті вплинуло на розвиток мистецтва, особливо образотворчого [Кулиану 2017, с. 82-94].

5. Отже, історико-філософський підхід Г.В.Ф. Гегеля, його система історії філософії як єдність минулого та сьогодні, нерозривність історичного процесу є більш виваженою, наближеною до правди, аніж той метод, з допомогою якого історію філософії розглядали та вивчали раніше, тобто як історію філософій. На мою думку, можна навести значну кількість прикладів, але я обрав те, у який спосіб німецька філософія мови в особі В. Гумбольдта вплинула на українського філософа мови О. Потебню. До того ж, нині неможливо знайти якусь автентичну національну філософію, завжди є зовнішні впливи, політичні, культурні, філософські тощо. І в якості прикладу було наведено важливий момент історії розвитку магії, що змінив її розвиток на тисячу років.

Література:

- 1) Гегель Г. В. Ф. Лекции по истории философии. Кн. 1 / Гегель Г. В. Ф. – СПб.: Наука, 1993. – 350 с.
- 2) Кулиану Й. П. Эрос и магия в эпоху Возрождения. 1484. / Й. П. Кулиану; [пер. с франц. вступ. статья О. В. Горшунова]. – СПб.: Издательство Ивана Лимбаха, 2017. -- 586 с.
- 3) Потебня А. А. Мысль и язык / Потебня А. А. – К.: Синто, 1993. – С. 7-157.

Специфіка та особливості історико-філософської експлікації феномену любові: постановка питання

Віталій Туренко, к.ф.н.

Київський національний університет імені
Тараса Шевченка (Київ)

Феномен любові з давніх-давен був у центрі уваги філософів. Особливо важливою вона стала в контексті етичних, філософсько-